

Петя Пейчева

Съзвонки
по белия
лист

© Петя Пейчева, автор
© Светозар Бенчев, художник
© Издателство „Пропелер“, 2024
ISBN 978-954-392-769-2

Петя Пейчева

Скъпки
по белия
лист

Издателство • Пропелер •
София

Вечните въпроси

Сезони

Душата ми е четири сезона,
но в нейния неписан календар
да можех студ и зима да прогоня,
наметната със летния загар.

Да можех от плода на есента
да вкуся само сладост и достойнство,
да ме отмине зрялата тъга
за преходното ни житейско войнство.

Когато плодовете станат семе
и пролет долети за нов живот,
дори да не дочакам друго време,
ще бъда част от този земен код.

Душата ми е кръговрат без край,
не знам къде започва и завършва,
не съм желала ни покой, ни рай,
да може само тук да се завръща.

Нащърбената чаша на живота

С нащърбената чаша на живота
мечтаем за Свещения Граал,
прегльщаме горчилката на злото,
но вярваме в доброто за финал.

До дъно ще изпием тази участ,
по устните ни дълго ще кърви,
безсмъртие едва ли ще получим...
А с него ориста ще продължи.

Пътят на коприната

Заспивам, омотава ме сънят
в пашкула на измисленото бягство,
копринените пътища зоват,
но пленът е рожденото им място.

Усърдно, от черничевия лист
упорството крилете изтъкава,
щом нежната им сила затрепти –
стените на пашкула преминава.

Небесна жътва

Луната ожъна небесната нива,
Колар натовари звездите в нощта,
препусна към утрото с бляскава грива,
а златният сърп изтъня, избледня...

По Млечния път светлини разпилени
харманът безкраен неспирно върти
и може звездичка да падне за мене,
небесното жито и тук да кълни.

Зимна вест

Предвестно нощен дъжд барабани,
денят във спомените е заспал,
разбужда се, нетърпелив и тих...
На сън прилича – сняг е завалял.

Ще поизтупа сивото небе,
смрачило края на годината,
но тази белота отгде се взе –
покана за начало в зимата.

Събуждане

Едно зелено, нежно стръкче
проби снега и се протегна
към слънцето, извило гръбче
с камбанка бяла, окачена.

Звъни и всичко живо буди
да се покаже от земята,
топят се зимните заблуди –
в нетраен лед блести дъгата.

Циганско време

Съдбата като стара циганка
на дланите ми начерта лъжи,
подведе ме по сляпа линия,
лулата ѝ остави само дим.

Катунът на живота ми не спря
и са изстинали огнищата,
които в лятото на младостта
подпалваха след нас стърнищата.

Но циганското време има край,
а врачката ръката ми държи,
тя още обещава земен рай,
за истинския винаги мълчи.

Рибарска рапсодия

Изтегли отливът рибарските коруби
навътре към брега на хоризонта.
Морето, винаги пияно, как не губи
посока, равновесие, ни йота!

Мъжете ще се доверят, това пиянство
от люлката до гроба ги люлее,
попили са солта с години постоянство –
кръвта им с пот и сълзи ще се слее.

Извитите гръбнаци и ребра на лодки
във гърлото на залива засядат
и като кост от риба давят, дращят с болки
мълчанието, трупано отдавна.

Мъжете чакат мрежите да се напълнят,
да блесне в тях среброто на морето,
със прилива обратно вкъщи да се върнат
и да броят по люспите късмета.

Ех, този Годо...

Не чухте ли? Годо пристигнал.
Голямото очакване приключи.
По пътя много врява вдигнал,
та всеки новината да научи.
Но до дървото няма никой.
Далечна нимба само сякаш свети.
Къде ли Естрагон се скита
и другите изглежда са заети.
Да, ние май се уморихме,
наивни и лениви, романтици,
печалба някои добиха...
Годо ли? Шарлатани и кибици.
Дошъл и всичко ще оправи.
Пиесата в театрите ще падне,
и без това не се понрави,
не стана ясно кой ще идва, главно.
Дали фалшивите месии
и благодетелите самозвани?
Сами от себе си се крием,
измислихме Годо, за да останем...
под старото дърво, където
събираме опадали звездите
на пожелания в небето,
очаквайки край пътя към мечтите.

Слънчоглед

На Мария и Рос

В градината поникна слънчоглед,
нагоре тръгна слънцето да гони,
все още срамежлив, зеленоблед,
повдига бавно своята корона.

На изток и на запад се върти –
едно опитомено, малко слънце,
докато дискът му се затъмни
и натежи от всяко скрито зрънце.

Ще долети небесният сеяч
да си открадне семенце за посев,
ще ни остави песен вместо плач...
и пак ще чоплим вечните въпроси.

Седмият грях

Поправителен изпит

Животът е написан с груби грешки
и смисълът остава неразбран,
без главни букви за успех човешки,
но с пряка реч на някой самозван.

Додето учим правилни глаголи,
с чуждиците ни изпреварват пак.
Защо във време бъдеще се молим,
а миналото свършено е в мрак?

Инверсията е любим похват,
тя може да обърка словореда,
за да изтика подлога назад
с красиви епитети вместо кредо.

Съюзите навсякъде са сложни,
обаче въпреки това предвид
различни обстоятелства възможни,
пресмятането става алфавит.

Омръзна ми от междуметия
след неудобни въпросителни,
не помним знаци от столетия
на изпитите поправителни.

Не се продава

Как стигнахме до тази разпродажба...
Получил своето парче живот,
очакващ всекидневната си дажба,
човекът го заложи на белот.

Белязаните карти са разкрити.
Късметът е единственият коз,
на който лековерните разчитат
в печалбата и отговора прост.

Играта изначално е измамна
и честните не са желани тук –
те сочат с пръст порочната ѝ тайна
и получават за това юмрук.

От синините място не остана –
от срам все някой да се изчерви,
че никога живот не се продава,
дори навсякъде да ни боли.

Седмият грях

Отдадохме се на гнева, на леност,
на похот, лакомия, алчността...
Наследници сме на Макиавели,
не се боим от смъртен грях и ад.

Картините на Брьогел и Ел Боско
останаха музейни плашила,
пред тях с позорство философско
зальгваме виновно съвестта.

Когато Луцифер бе Божи ангел,
презрял човешкото подобие –
несвършено и неблагодарно,
за своята надменност бе изгонен.

„Добре дошъл“ във земната градина,
тук няма синор между рай и ад,
виреят лесно нарциси предимно,
не ни достига вече този свят.

Повярвахме си, че сме богове –
създаваме и вземаме живота,
природата е в нашите нозе,
но няма осми ден за втори опит.

От възгордяването, суетата
започват всички други грехове.
Кога ще ни изгонят от земята
за главния ни, седми грях... Къде?

Изпитание

Денят възкръсва след присъдата на мрака,
въпросите като пирони се забиват
в разпънатата съвест и с надежда чакам
отново изпитанието да съм жива.

Да стъпвам по земя, осеяна с Голготи,
която има сила плодове да ражда,
обречена на своя кръговрат, на пролет...
Под кръстния товар, усещам тази жажда.

Да газя във вода от Авгиеви обори,
стихиите да ме връхлитат и пречистват,
морето свише път за изход да отвори,
когато свободата, истината липсват.

Да гледам към небе, раздрано от разпятия
и погледът ми да прониква надалече,
високо и отвъд човешки съзаклятия,
където светият, възраждащ дух е вечен.

От всички земни чудеса, неразгадани,
животът и смъртта за нас най-малко значат.
Като неверника Тома разколебани,
все още за Спасителя си горко плачем...

Отдушници

Отдушници навред – да можем да се отървем
от спарения въздух, удобно застоял,
така че да не духа и на топло да се сврем...
Привикваме полека със задуха без жал,
с дима, зад който крием истинските си лица,
със собствената ни, непоносима миризма,
неразличима вече от първични сетива,
и с отказа да дишаме без страх на свобода.
Понякога усещаме и мирис на тамян,
натрапчив зад високите прозорци в храма,
напомнящ, че душите ни ще отлетят натам...
Но от отдушници душа не ми остана.

Наказанието на боговете

Човекът вярваше във много богове,
измолваше пощада и закрила
от огън, морски и подземни светове,
но тайно искаше от тази сила.

Сега с машини, сонди, апарати
дълбае, тъпче, трови и далеч отвъд,
забравил своя страх и божествата,
издигнал себе си на трон от власт без съд.

Отхвърлените стари повелители
наказват със природните стихии
самонадеяните „победители“,
от бъдеще децата си лишили.

А имаше и богове на мъдростта,
на изцелението, светлината...
Оставихме един – да може съвестта
зад него да се крие за вината.

Свръхзвуковите ни стремежи с рикошет
уцелват нас и нашата планета,
започна отброяване в обратен ред –
отнемат ни земята боговете.

Безоката война

Войната, казват, днес е по-различна,
не гледаме противника в очите,
убиваме с бутон, технологично,
прилича на компютъра с игрите.

Войната някога сантиментално
строяваше под своите пагони
най-доблестните – клетвено и вярно
избрали за смъртта да са достойни.

По някакви съдбовни правила,
настъпва миг затишие в окопа
за песен и писмото до дома,
за стих, оплакващ бездната дълбока.

На бойното поле със обща участ
се смесват недовършени писма,
превеждат своите еднакви чувства,
че вече „мъртвият не ни е враг“.

И спираха да стрелят – за молитва,
за прошка, паднали да погребат,
за почит пред достойния противник,
накрая пленници да разменят.

Умееха да губят с чест, да жертват
рождените си синове дори,
да бъдат хора в схватка нечовешка...
Не беше тяхната война, нали?

И днес не е, войната си остана
несъвместима с нашия живот,
незрима за безочието само...
Как после ще се гледаме до гроб?

Есен в Лимасол

Морето се пречиства в този ден,
изхвърля мъртвите си водорасли,
брегът от нас е вече замърсен
с отломки от мечтите непорасли.

Играчка на дете, една обувка,
която никога не ще проходи,
вълните носят снимка на целувка,
тя корабите към брега ще води.

Морето се пречиства – бомби, мини,
а ние от отломките, кога?
Спаси ни, Господи, от нас спаси ни,
че лодката за всички е една.

На изток изгревът без край гори,
тромпет на кея плаче в си бемол,
не изгрев, залез е и в нас кърви...
Най-тъжната ми есен в Лимасол.

Старото пристанище в Кирения

Намерих го – като подкова,
попаднала до стара крепост.
Небето, тежко от олово,
затисна лодките в морето.

И, впрегнали уплашен вятър,
повлякоха раздрани мрежи
с останки от живота кратък
към корените си крайбрежни.

Спасителният пристан чака,
прегръдката му щастие зове,
той дълго, безутешно плака
за разделените си брегове.

Поколения

Предишните... не ги разбираме,
портретите им съдържано мълчат,
за подвига им не намираме
последователи да се тълпят.

На възрастта на нашите деца,
осмислили живота и смъртта,
те размениха техните места –
и без да знаят курса за деня.

Днес всичко е добре пресметнато,
от миналото правим бъдеще
с модерни етикети, лепнати
без флаг, език, като на тържище.

Сега и своите наследници
не можем вече да разбираме,
с изкуствен интелект сме пленници,
посока ние не избираме.

Маята на Земята

Вечност

Непреводимо

Дълбоко всеки носи цветовете
на родните поля, гори, реки,
различно слънцето в простора свети,
непреводимо е на чужд език.

Сега съм в плен на вечното зелено,
навсякъде е неговата власт,
под върховете му, съвсем смалена,
в неръкотворното загубвам глас.

Дантела от дървета и гоблени
с бродиран хълм, ливади, сенокос,
след миг ще дойдат сякаш и елени,
по тревния килим ще тръгнеш бос...

Зелено, отразено във водата,
и само горе – залив от небе,
където, възвисен от красотата,
в съня си да изплуваш някой ден.

Надсвирване

Поскърцва тихо старата кутия,
мелодия от спомени реди,
на бавни глътки миналото пия,
усещам тръпката както преди.

Виенски валсове, кубинска салса,
следа от огън на едно танго,
разплакан саксофон в нощта на Далас,
разкъсан изгрев с африкански рог.

Но винаги в началото се връщам,
поскърцва мило родната врата,
познати звуци ме посрещат вкъщи,
неповторими звуци по света.

В голямото надсвирване, което
не заглуши щурците в този двор
и гайдите, замръкнали в полето,
с копнеж и зов, додето стига взор.

Избрах живот – кутия музикална
със хор от Одата на радостта,
отварям, вътре всичко е събрано,
но песента във мене е една.

Земетръс

Земята ни е пълна с кости
и неразкрити, древни градове,
не сме били тук нейни гости,
с кръвта ни този дом е защитен.

От плугове е оплодена,
до днес да ражда с дивата си страст
и да ни храни, напоена
със сълзи, пот на всекиго от нас.

И не подземните богатства,
а дъхав и упойващ аромат
на грозд, на розовите храсти
ни свързва с корените на рода.

Където и да се простират
началото и краят ѝ сега,
в земя без граници извират
синовните ни чувства и зоват.

Люлее ни земята родна
с приспивна песен, с майчина любов,
но всъщност земетръсна зона
е жребият ни во веки веков.

Ослепени

Нима не виждаме, че се рушат
гранитните ни крепости и кули,
не бурените ще ги задушат,
не вятърът сказанията брули.

Безпамятност основите разяжда,
безочието не подбира път
през чуждото страдание, продажна
е неговата ненаситна плът.

Как ослепяхме без да водим битка
за нашата единствена земя?
Родените да стигнат до светлика
към сенчестото често се стремят.

Величието славно на боклука
изхвърлихме и ровим за трохи,
духовна бедност, просеща сполука,
превзе сърцата и ни ослепи.

Сега вървим разпръснати, без ред,
напразно търсим светлината бледа
с водачи без едно око отпред...
Войниците на Самуил ни гледат.

Българска царица

Далеч от роден край и суета,
не беше като другите царици,
известна с благородство по света –
от знатните особи до войници.

Тя също беше смел и скромн воин,
със милосърдие и доброта
поведе полка си към подвиг боен
за идеал на нашата земя.

България намери своя ангел,
зовяха го сираци, болни с плам,
спаси за нас и църквата в Бояна,
душата на царицата е там.

Тя ордена за храброст заслужава,
по-ценна е народната любов,
Елеонора Българска остава,
далеч от роден край – и стон, и зов.

Коя съм

Идвам отдалече, степен вятър
се надбягва с моите коси,
искри от копита с поглед мятан,
майка съм и канове родих.

Спътница съм вярна, с любовта си
в дом превръщам голото поле.
Моята молитва ще го пази,
благодаря, аз съм Пагане.

Жрица съм, говоря с боговете,
стихове и песни ми шептят,
ако аз предричам вековете –
с български следи е този свят.

Идвам отдалече, белонога,
чиста като извор ромоня,
без да съм царица властна, мога
с вярата си всички да спася.

Моята земя като жарава
пали и нозете, и кръвта.
Нестинарка съм и преминавам,
с огън надалече ще вървя.

Женска сила

В хайдушки кладенчета се оглеждам
и тайно търся от Шибил следа,
над мен Калина с Явор се привеждат,
шептят легендата за любовта.

И нека змей ме люби, в моя край
пребъдват верността и красотата,
върви през хулите и кучи лай
спасената Албена по земята.

Под сводове и гърбави мостове
все тъй тече извечната река,
не падат каменните им основи –
зазидана е не една жена.

Не знам добре за другите народи,
но тук от морските скали летят
девойки като птици и ги води
любов и смелост в този мъжки свят.

Къщи за гости

Каменните къщи, надживели
времето разделно в планината,
горе, нависокото са спрели
в своя век, изгубили следата.

Празни са под старите коруби,
в ъглите се крият тъмни тайни,
пазят спомен зидовете груби
с родови истории незнайни.

Ние тук сме гости и говорим
с вятъра, гората и водата,
къщите очакват да отворим
с ключовете им врати в сърцата.

Пътища обратни да намерим,
с чучури, които още бликат,
ек камбанен пак да разтрепери
всички, дето дух изчезнал викат.

Несебър

Тук брегът е дружелюбен,
длан протяга към морето,
старият му град е влюбен
с възрастта на вековете.

Мелницата ветрокрила
като пътепоказател
точно място е открила,
сочи правилно следата.

Дървените къщи срещат
еркери над калдъръма,
носи се в нощта гореща
ароматът на салкъма.

Леки сводове на църкви,
тежки арки от лозници,
силен дух под тях възкръсва,
следва мачти, гони птици.

Черно си, море, но галиш
този бряг с вълни от ласки.
Можеш ли да го пожалиш
от безумните си страсти!

Маята на Земята

Ние сме от малките държави,
дълго грабени, разкъсвани,
името ни и до днес се знае,
има го, така сме кръстени.

Ние сме от малките народи,
с меч поробвани, изтребвани,
родов герб ни липсва, но ни води
родовата памет в бърдни дни.

Ние сме от „малките“ езици,
„неработни“, още неизвестни,
докато децата ни ги сричат,
от света не можем да изчезнем.

Ние също сме били могъщи,
царството ни славно е владяло
шир и дълж, с геройствата присъщи,
азбука и знание е дало.

Ние сме маята на Земята,
малобройни, жилави, различни,
няма да е толкова богата,
без да ни познава и зачита.

Редис

Ребус

Внезапна мълния, която
оставя дия от дъга...
И сгушено в сърцето ято,
разперило криле сега...
Безкрайно лято без сезони,
безкраен сън без нощ и ден,
копнежът облаците гони,
умът от него е пленен...
Какво е – в празните полета
загадките на ребус стар
очакват всеки да се сети
за най-големия ни дар.
За силата на две усмивки,
на две преплетени ръце,
които бъдещето стискат
с мечтата на едно дете.
Безкраен свят със малък пристан,
безкраен миг вместо живот,
ако това е избор искан,
за щастието е залог...

Море от болка ще преплува,
отломките ще събере,
измамните сирени чува,
но своя бряг ще избере.
Какво – отвесно, водоравно,
и няма отговор готов,
разчитам трепетно и бавно,
на кръст са буквите – любов.

Без тебе

Без тебе нямаше да знам коя съм,
да се оглеждам в твоите очи,
повярвала, че виждам красотата,
която първи ти у мен откри.

Без тебе можеше да се изгубя
из криволичещия си живот,
когато ме изпращат със заблуда,
ти ме посрещаш с твоята любов.

Без тебе щях сега да се страхувам,
че времето минава покрай мен
и на сърцето си гласа не чувам,
от самотата бавно заглушен.

Не ме оставяй да си тръгна тъжна,
ранена и предадена от нас,
бъди до мене, без да съм ти длъжна.
Без тебе няма да съм цяла аз.

Уличен музикант

„*Summertime*...“, но лятото е кратко,
пак ще ваят дъждовните сълзи
в празната на тротоара шапка
и есенна мъгла в гласа пълзи.

Той е тук през всичките сезони,
вече не брои парите, дните,
свири за една жена и помни
как не спираше дъждът в очите.

Мястото е същото, тогава
тя си тръгна, без да се обърне,
песента е същата, запява...
Може тя при него да се върне.

Той е свикнал със студа и мрака,
само този ъгъл му остана,
свири спомените си и чака...
summertime отново, но за двама.

Белите нощи, черните нощи

И в белите, и в черните си нощи
приспивам уморена самота –
от чакане, къде се бавиш още,
в съня отново ще те приютя.

Там можеш да останеш цяла вечност
в измислена за двама ни любов,
на северното слънце кой ще пречи
да слее дните светли – стар и нов.

И в тъмните си вечери ще чакам,
светулки – като звездното небе,
безброй сигнали ми изпращат в мрака:
а може би не сме сами, не сме...

Обет

Нали е порив любовта
и безтегловност в небесата,
спасителна следа в беда,
светулчицата в тъмнината?

Нали е смелост, свобода,
да можеш да загубиш всичко
и без да мислиш за цена
докрай да искаш да обичаш?

Тогава ти защо избра
жена, която те закотви
в пристанището на страха –
предаде себе си, живота?

А може би предадох аз
приятелството и обета
в безпътния ти, мрачен час
да съм любов, която свети?

Ехо

„Скъсаното ще зашием с борови игли.“

Иван Николов

Спомените търсят нашата пътека,
ланска шума бързо дирята ѝ скри.
Борова смола по пръстите ни лепне,
мирисът ни връща в миналите дни.

Още сме пленени с тънка паяжина,
някъде се буди есенен щурец,
жива е гората и след всяка зима
трепетно заплита новия венец.

Винаги зелени, нежно ни пробождат
вечните игли на чакана любов,
вчерашна и днешна, тя ли ни спохожда
като дълго ехо на сърдечен зов...

Аналогова любов

Внукът ни изпраща есемеси
с гребен правопис и сърчице,
влюбен е – все още е замесен
от естествения интелект.

Мисля, че на тебе се е метнал,
помня срамежливия ти чар
в първото ни лято край морето,
губехме се до самия фар.

Ние и до днес сме старомодни,
търсим в дигиталния ни свят
простите сигнали, първородни,
лунната пътека на маяк.

Внукът ни сега не разпознава
истинския телефонен зов,
вън от програмиране остава
тази, аналогова, любов.

Докосване

Пантофите, разхвърляни из хола,
и купчината книги до тавана,
покашлянето нервно иззад стола,
кафето ти изстинало остана...

Сега това ми липсва в тишината,
домът е подреден като в музея,
ослушвам се не скърца ли вратата,
пантофите на място са до нея.

Гласът ти отброява постоянно
минутите, заседнали във мене,
навила съм будилника отрано
и чакам те да дойдеш да ме вземеш.

Да тръгваме на път, открихме храма,
където вечната любов живее,
повярвахме, че тя не е измама,
когато с истински живот се слее.

Нарочно закъсняваше, а после
ме стряскаше със своите изненади.
Нали не си забравил да докоснеш
сърцето ми, докато пак се бавиш?

Часът за свиждане

Пред бялата, затворена врата,
сама сред всички чакам, вцепенена,
светът е спрял, натрапчив циферблат
се разпорежда за „приемно време“.

Понесла тежко светлата надежда
в тунела на безкраен коридор,
молитва на неверник ме извежда
пред още незагасналия взор.

От две бездънни езера извира
безмълвна обич, властна над смъртта,
със спомени и прошка ме намира,
изгубена сред неизвестността.

Не гледам празното легло отсреща –
животът свършва без „довиждане“...
Усмивката на татко ме подсеща
за следващото наше свиждане.

СЪН

Мъглата на съня се спуска,
забулва миналия ден,
след призрачни коне препуска
недоизказаното в мен.

Ще дойде мама да си вземем
последно сбогом отпреди,
тогава не остана време,
не знаехме часа дори.

Ще ме събуди в друга утрин,
без облаци и без мъгли,
с познати аромати, думи
в прегръдка топла ме държи.

И аз не искам да изляза
от този плен на паметта,
тук майчина любов ме пази
от сънищата на страха.

„Е, хайде, събуди се вече“ –
гласът на мама ми шепти.
Отвърщам в спомена далечен:
„Не тръгвай, още остани...“.

Без утійка

Нашият малък живот

Малък живот и го стискаме в шепи,
капка по капка изтича без вест,
сладко-горчив е, по пръстите лепне,
бях ли прахосник, че просяк съм днес...

Малък живот, а за гушата стиска,
беше широко, когато напред
бързахме млади, преследвайки риска,
нямаше „вчера“ и нямаше „след“.

Малък живот, но – лихвар и скъперник,
(има ли дълг на света неплатен),
аз оцелявах под кривия мерник,
друг вместо мен може би е ранен.

Нашите малки животи, спасени
капка по капка, не само за нас,
свързани с гняв, от любов разделени,
стискат доброто до сетния час.

Обикновени хора

За тях не пише в светските колони
и никой не очаква новини
за личните им драми, монотонни
изглеждат анонимните им дни.

Живеят скромно в крайните квартали,
пътуват прави в градския транспорт,
от поколения едва събрали
в реални граници един живот.

И те мечтаят, и успяват даже –
децата им да покорят света,
макар това до смърт да ги накаже
с мъчителната, тиха самота.

Далеч от самовлюбената власт
зад тежките, затворени врати,
те знаят, че с решаващия глас
на улицата падат и стени.

Безименни, безкрайно уморени
за вечните химери да се борят,
въртят Земята силите стаени,
наречени „обикновени хора“.

Без упойка

Животът преминава без упойка,
претръпваме, привикваме полека
и всеки има своя доза болка,
спасяваща като имунитета.

Със нея продължаваме по-силни,
а може би сме стигнали предела
на чувственост и вече не боли ни...
Човек ли си – животът е болезнен.

Бягство

Избягахме, за да пораснем,
но клетвите ни бяха скрити
в онези дворчета, обрасли
със спомените от игрите.

Избягаха нетърпеливо
след нас и детството, и дните,
в които младостта свенливо
за нови хоризонти пита.

Не се гордеем с всяко бягство,
понякога – без път обратно,
където нашето богатство
се разпилява безвъзвратно.

Сега с натрупана умора,
с несподелената обида,
как стана, че не си говорим
и самотата ни зазида...

Студени, чужди, безсърдечни –
това ли значи да пораснем,
без спомените си далечни,
в които същността ни гасне.

Все още можем да преминем
по тънкото въже, което
разделя-свързва от години
над бездната със страховете.

Пораснали, от върховете
ако успеем да се върнем,
ще сме спасени от въжето,
което с другите ни свързва.

Гаранционен срок

Животът без гаранционен срок
от първия ни миг е застрахован
с упътвания, правила и Бог –
да ни предпазват от опасност нова.

Да не пропадне, да не се ударим
с глава в небето, да избегнем риск,
сърцето си с любов да не опарим,
да не боли... Безчувственobelisk.

Обезценената човешка същност
отдавна залежава и каква
гаранция да ѝ предложим всъщност
на този битпазар на пошлостта?

И все пак пъпната ни връв е нишка
от земната утроба и кърви
при всеки стон, страдание, въздишка,
когато заедно със друг вървим.

В това е нашето прераждане,
„за да те има и след теб дори“ –
как краткият ни земен път е важен
човешкият живот да продължи.

Да си припомня

Трябва да забравя това, което бях –
струната, опъната до болка,
каменната броня, с която устоях,
как раздадох всичко до осколка.

Само даденото може да остане,
даже и без спомен ще живее,
там, където имената ми ги няма,
скритото под камъка ще пее.

Трябва да забравя удара в крилете,
полетът е мисъл, да мечтаем.
Още непревзети в нас са световете,
битката – кои сме да узнаем.

Трябва да забравя това, което бях,
за да си припомня аз коя съм.

Театърът

Зад ъгъла на истинския ми живот,
сияе в тъмното онази сграда,
под чийто омагьосващ и примамлив свод
забравям всяка спираща преграда.

Без маските от старата фасада,
с естествения, негримиран смях и плач,
не зрители – герои сме на клада
от чувства, мисли, съвест в собствения здрач.

Завесата не пада, краят е у нас,
разменят роли Дон Кихот и Санчо,
излизаме от анонимния миманс
и чуваме гласа си за поанта.

Сега ще тръгна със криле, без броня,
оставила предишното на гардероб,
и преродена себе си ще гоня
в неудържимия си, истински живот.

Бургаските поети

Бургаските поети ме очакват
с морето – най-голямото събитие
от първото ми детско, синьо лято
до днешния ми разговор с вълните.

Във този град съм влюбена и пазя
нашепващите, бели раковини
със спомени и чувства на талази,
прииждащи от минали години.

Не вярвахме във щъркели и ето
че нашата любов не остарява
като онази непокорна Петя,
тя всяка пролет на брега остава.

Сърцата ни са нежно уловени
във мрежите, изплетени от рими,
и жители сме на Бургас, пленени
от неговите вечери любими.

Една въздишка носим за морето –
почти изречена любовна клетва,
отиваме си, не съвсем... където
пак се завръщаме, като поети.

Между

Между нощта и утринта,
между реалност и съня,
все още в унес, в топлина
и със затворени очи,
когато всичко в мен мълчи...

Тогава идват римите,
разбуждат ме, пленяват ме,
между мига и вечността,
между живота и смъртта...
И знам, че жива съм сега.

Стъпки по белия лист

Не помня първите си рими
и как душата зазвъня.
Навярно ангел е преминал,
оставил дия светлина.

Изгарям в огнените чувства,
а мислите сковава лед,
светът с надеждите ни блудства...
Спасявам се в написан ред.

Невидимо крило ме вдига
с останалото още в мен.
Не стигат думите, не стигат,
намирам по една на ден.

Пред нас грамади и разломи
изпитват докога духът
недостижимото ще гони,
защо не свършва този път.

Не съм сама, като в Камино
вървим с охлузени крака
и страдаме за всяка рима,
кървяща в нашите сърца.

Съдържание

ВЕЧНИТЕ ВЪПРОСИ	5
Сезони	7
Нащърбената чаша на живота	8
Пътят на коприната	9
Небесна жътва	10
Зимна вест	11
Събуждане	12
Циганско време	13
Рибарска рапсодия	14
Ех, този Годо... ..	15
Слънчоглед	16
СЕДМИЯТ ГРЯХ	17
Поправителен изпит	19
Не се продава	20
Седмият грях	21
Изпитание	23
Отдушници	24
Наказанието на боговете	25
Безоката война	26
Есен в Лимасол	28
Старото пристанище в Кирения	29
Поколения	30
МАЯТА НА ЗЕМЯТА	31
Непреводимо	33
Надсвирване	34
Земетръс	35
Ослепени	36

Българска царица	37
Коя съм	38
Женска сила	39
Къщи за гости	40
Несебър	41
Маята на Земята	42
РЕБУС	43
Ребус	45
Без тебе	47
Уличен музикант	48
Белите нощи, черните нощи	49
Обет	50
Ехо	51
Аналогова любов	52
Докосване	53
Часът за свиждане	54
Сън	55
БЕЗ УПОЙКА	57
Нашият малък живот	59
Обикновени хора	60
Без упойка	61
Бягство	62
Гаранционен срок	64
Да си припомним	65
Театърът	66
Бургаските поети	67
Между	68
Стъпки по белия лист	69

Петя Пейчева

*Скъпки
по белия
лист*

*Българска
Първо издание*

Художник Светозар Бенчев
Предпечатна подготовка Митко Ганев

Формат 84×108/32
Печатни коли 4,5

Издателство „Пропелер“
София, тел. 0888 495 688

Печат „Диджитал Принт Експрес“, София